

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: V.
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 4. 2022, č. j. MV-50539-4/SO-2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 2. 2022 č. j. OAM-20830-28/ZM-2021, jímž byla podle ust. § 46 odst. 6 písm. a ve spojení s § 56 odst. 1

písm. j zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. Správní orgán chybně vymezil období rozhodné pro posouzení plnění účelu předchozího pobytu, když jej ohraničil momentem ukončení studia a momentem podání aktuální pobytové žádosti o změně účelu pobytu. Namítl, že „v době vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu nelze apelovat na plnění původního pobytu“, v roce 2019 „nenastal žádný výpadek“, neboť žádost o změnu účelu pobytu byla podána v době před ukončením studia. Časové období ohraničené procesním neúspěchem žádosti o zaměstnaneckou kartu a podáním žádosti, kterou správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zamítl, spadá do „období pandemie“, žalobce v té době pobýval v domovském státě a nebyl možný jeho návrat, neboť byly zakázány jakékoliv cesty z Indie. V případě důvodu pro zamítnutí žádosti, které správní orgán spočíval v neplnění účelu předchozího pobytu, tj. studia, žalobce namítl, že plnění účelu pobytu znamená věnování se pobytové aktivitě, tj. v tomto případě studium, což žalobce učinil, když „aktivně studoval a vykazoval účast na všech přednáškách a cvičeních“. Skutečným důvodem studijních neúspěchů žalobce byla skutečnost, že je „nízké intelligence“, není vyloučeno, aby žalobce z tohoto důvodu nemohl být zapojen do pracovního procesu. Žalobce v závěru žaloby ještě zopakoval svoji námitku, že z důvodu pandemie musel pobývat v domovském státě, což představuje překážku pro udělení povolení k trvalému pobytu, což by však nemělo být limitem pro povolení změny účelu pobytu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
6. Žalobce měl na území české republiky uděleno povolení k vízovému pobytu nad 90 dní za účelem studia (školení, stáž) s platností od 4. 10. 2017 do 17. 9. 2018. Žalobce dne 17. 3. 2021 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42 g) odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž v žádosti byla doložena smlouva o smlouvě budoucí pracovní uzavřená dne 24. 9. 2020 mezi společností Smart Simix s.r.o. jako zaměstnavatelem na straně jedné a žalobcem jako zaměstnancem na straně druhé na dobu určitou a to na dobu dvou let od vydání zaměstnanecké karty, s pracovní pozicí výrobní dělník. Této žádosti předcházela ještě stejná žádost o vydání zaměstnanecké karty ze dne 4. 9. 2019, která byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8. 4. 2020 a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 4. 2020. Správní orgán I. stupně v řízení o v pořadí druhé žádosti o vydání zaměstnanecké karty, které bylo ukončeno žalovaným rozhodnutím, vycházel ze skutkového stavu, který zahrnoval sdělení dvou vysokých škol v České republice, a to Českého vysokého učení technického v Praze a České zemědělské univerzity v Praze (ze dne 27. 5. 2021 a ze dne 7. 6. 2021), z nichž vyplynulo, že žalobce neplnil podmínky studia

a nezískal ani jeden zápočet a nesložil ani jednu zkoušku, tedy že při studiu na Českém vysokém učení technickém v Praze již v prvním semestru akademického roku 2017/18 zanechal studia a po přestoupení na Českou zemědělskou univerzitu v Praze, na které „studoval“ do března 2019 žalobce své studijní povinnosti akademického roku 2018/2019 neplnil, což vedlo k ukončení tohoto dalšího studia. Z těchto dalších skutečností, které žalobce nepopřel, správní orgány vyvodily závěr, o tom, že žalobce neplnil účel pobytu, vyplývající z povolení k vízovému pobytu za účelem studia s platností od 4. 10. 2017 do 17. 9. 2018, přičemž pro splnění účelu dlouhodobého víza za účelem studia nestačí, že byl žalobce studentem pouze formálně, ale je třeba, aby se studiu věnoval a navštěvoval výuku, což ve správním řízení ukončeném žalovaným rozhodnutím, žalobce neprokázal.

7. Podle § 46 odst. 6 písm. a zákona č. 326/1999 pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3, § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodu uvedených v § 56, s výjimkou důvodů uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
8. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, kdy ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
9. Zákon č. 326/1999 Sb. vedle pozitivního výčtu předpokladů pro udělení pobytového oprávnění též vymezí negativní. Zákon č. 326/1999 Sb. tak pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení pobytového oprávnění zákonem způsobem koriguje, přičemž *„zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tj. tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). V daném případě správní orgány vycházely z nesporně zjištěné skutečnosti, že totiž žalobce fakticky po dobu povoleného dlouhodobého víza za účelem studia, které mu bylo před podáním žádosti o pobytovou kartu uděleno s platností od 4. 10. 2017 do 17. 9. 2018, neplnil své studijní povinnosti, a to jednak při „studiu“ na Českém vysokém učení technickém v Praze, kdy v prvním semestru akademického roku 2017/2018 studia zanechal, nezískal ani jeden zápočet a nesložil ani jednu zkoušku a dále neplnil studijní povinnosti na další vysoké škole a to na České zemědělské univerzitě v Praze v akademickém roku 2018/2019, což vedlo k nesplnění podmínek a následně k ukončení studia. Pokud žalobce v odvolání a rovněž i v žalobě tvrdil, že *„plnění účelu pobytu znamená věnování se pobytové aktivitě, tj. v tomto případě studiu, což žalobce učinil, neboť aktivně studoval a vykazoval účast na všech přednáškách a cvičeních“*, tak tato skutečnost sama o sobě nemůže být důkazem o plnění účelu tohoto pobytového oprávnění, neboť se jedná v podstatě jenom o formální přístup žalobce k této pobytové aktivitě, navíc žalobce nepředložil jediný důkaz, tedy neprokázal své tvrzení o tom, že *„aktivně studoval a vykazoval účast na všech přednáškách a cvičeních“*. Jak správně žalovaný na straně 6 v posledním odstavci žalovaného rozhodnutí uvedl *„pokud jde o tvrzení účastníka řízení, že aktivně studoval a vykazoval účast na všech přednáškách a cvičeních, pak komise uvádí, že tuto skutečnost, tedy účastník řízení ve smyslu § 52 zákona č. 500/2004 Sb., nijak neprokázal a neunesl tak důkazní břemeno. Komise konstatuje, že v daném případě se jedná o řízení k žádosti*

účastníka řízení a jeho tedy tíží nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní.“ V řízení zahajovaném na návrh účastníka se musí brát zřetel na zásadu dispoziční a správní orgán nebyl povinen za žalobce vyhledávat a provádět důkazy této tvrzené skutečnosti. Avšak i kdyby tuto skutečnost žalobce prokázal, tak je třeba vycházet z materiálního hlediska v souvislosti s výkladem plnění tohoto účelu pobytového oprávnění, když pouhá účast na přednáškách není důkazem o tom, že tento účel byl plněn, když naplnění tohoto účelu pobytového oprávnění (studium) je třeba považovat plnění podmínek studia, z nichž nepochybně vyplývá nejen pasivní účast na přednáškách, ale úspěšné absolvování semestru a získání zápočtů a složení zkoušek. V opačném případě ad absurdum by každý, kdo by se nechal zapsat na vysoké škole a přistupoval by zcela pasivně k plnění svých studijních povinností, by mohl splnit podmínky tohoto pobytového oprávnění a to zcela pouze formálním způsobem. Správní orgány tak nepochybně zcela správně dospěly k závěru, že tuto skutečnost lze podřadit pod závažnou překážku pobytu žalobce na základě jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. a žádost byla takto oprávněně zamítnuta. Na tom nic nemohly změnit účelové námitky žalobce, obsažené v žalobě. Pokud se žalobce „domnívá“, že v době „usilování“ o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu nelze apelovat na plnění původního pobytu a že v roce 2019 nenastal „žádný výpadek“, když žádost o změnu účelu pobytu byla podána v době před ukončením studia, tak tato argumentace nemá oporu v právní úpravě, přičemž v daném případě bylo podstatné, že jiné plnění účelu pobytu v minulosti představuje závažnou překážku pobytu cizince na území a je důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., jak k tomu správně uvedl žalovaný s odkazem na rozsudek NSS (ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). Pokud se týče námitky, že žalobce pobýval v domovském státě z důvodu pandemie, když v souvislosti s podáním žádosti v období ohraničené procesním neúspěchem první žádosti o zaměstnaneckou kartu a podáním druhé žádosti spadá do období pandemie, tak s touto námitkou se vypořádal již žalovaný v žalovaném rozhodnutí, neboť tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání. Podstatné pro posouzení této námitky je, že žalobce neplnil účel dlouhodobého pobytu v rámci jeho platného dlouhodobého víza, jak bylo výše uvedeno a tuto skutečnost námitka žalobce o pobytu v domovském státě z důvodu pandemie není schopna vyvrátit. Žalobce ani neuvedl, proč by měla mít na zamítnutí předmětné žádosti skutečnost, že předchozí prvotní žádost o zaměstnaneckou kartu žalobce byla neúspěšná.

10. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
11. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 30. listopadu 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předsedu senátu